

Men lad os blive enige og sige: vi gide, hvad der er absolut nødvendigt, saa siger jeg, at naar man fastsætter Lønningen for en saadan Række Embedsmænd som her for samtlige Underdommere og Magistratsembedsmænd i Landet, og man maa vel lægge Mærke til, at Underdommerembederne have en stor Betydning, saa er det ikke nok at sige, at samtlige disse Embedsmænd med deres Familier kunne til Nød komme ud af det, men der skal virkelig i Totaliteten være et lille Overflud, Embedsmanden har Krav paa Mere i Gjennemsnit, end han i Gjennemsnit kan leve af. Men ligesom i enhver anden Stilling, hvor man forlanger dygtige Præster, bør Lønningen saaledes bestemmes, at den enkelte Embedsmand, der udviler en særdeles Dygtighed og arbejder Meget, kan beholde et lille Overflud. Jeg siger det ligesom, at det er en uberettiget Fordring at opstille, at Embedsmanden ikke skal lægge Noget op — den danske Embedsmand er i Almindelighed ikke i Fare derved. Der er ogsaa Krav til dette Overflud, thi det er et billigt Forlangende, at Embedsmanden, der ikke kan lade sine Børn gaae ind i de samme Erhvervsgræne som Andre, maa kunne hjælpe dem frem. Alle disse Momenter maae tages i Betragtning ved Lønningernes Fastsættelse, og saa maa der tages Hensyn til de Fordringer, der gjøre sig gjældende i enhver Livsstilling, der kræver Dannelse og Virksomhed. Nu veed jeg meget vel, at der gjøres den Beregning, at man ikke skal fastsætte Gagerne høiere, end Indtægterne i Almindelighed ere for de Mænd, der virke selv. Jeg forlanger ikke, at Embedsmanden skal leve eller lønnes paa lige Fod med Kjøbmanden, ikke engang med Advocaten. Han har en stor Deel af sin Løn i den hele Sikkerhed af hans Indtægt og i Pensionen. Men naar man optager denne Factor i Beregningen, skal man dog gaae ind paa Sammenligningen og sige: Embedsmanden skal kunne leve i beskedent Velvære. Man maa erindre, at Embedsmanden har Fordringer, som han ikke kan udføre uden gennem en udvirket og vedligeholdt Dannelse, erhvervet gennem mange Aars Studier. Han

bør ogsaa kunne vedligeholde Udgangen med de andre Classer af Samfundet. Man kan ikke lade der være en altfor affstikkende Mobsætning imellem hvad Advocaten erhverver i Hovedstaden og hvad Dommeren skal leve af. Man skal ikke lade der være en altfor skærende Mobsætning mellem, hvad man byder en Borgermester, der skal staae i Spidsen for en stor Commune, og hvad en Kjøbmand kan bruge, selv efterat han for at sikke sin Stilling hvert Aar har lagt Noget hen. Tager jeg alt dette i Betragtning, troer jeg ikke, at Regjeringen kan bekyldes for at have været luxuriøs, naar den har foreslaaet, at af 140 Embeder, for hvilke der i denne Lov fastsættes Gage, skulle 20 have 3000 Rbd., hvortil kan komme, men dog i Virkeligheden kun i en meget kort Aarrække, et Alderstillaag. Naar jeg seer hen til, at der dog ved at ordne Sagen saaledes, som Regjeringen har foreslaaet ved at convertere de nu ubiisne Indtægter og indbringe dem i Statskassen, bliver et saa anstændigt Overflud for Statskassen, som der viser sig efter Lovudkastet, troer jeg, at man ikke skulde have nedsat, hvad Regjeringen havde forlangt, og at man skal arbejde hen til, at der bliver bevilget, hvad Regjeringen har fordret, ligesom jeg antager, at Regjeringen ikke vilde i dette Stykke, efterat være gaaet aabent og frit ind paa Sagen, lade sig afsprutte, og jeg haaber, at den vil vise, at det ikke er Noget, der skal staae fast, at hver Gang en Gagelov skal gives, skal den være indrettet paa at kunne afknappes. Jeg haaber, at naar Regjeringen er sig bevidst, ikke at have overskredet det Billige, at den da ogsaa med Fasthed vil holde derpaa. Jeg troer altsaa, at den Forandring, der er foretaget i § 4, er meget uheldig, og ligesaa uheldig er Forandringen — § 5 skal jeg her forbi-gaae — med Hensyn til § 6, hvor der ifødetfor at indbringe Regjeringen en bestemt Sum til Fordeling til Contoirarbejde, er indkommet et Forslag om, at Contoirholdsogdgjørelse ved indtrædende Vacance skal fastsættes i den aarlige Finantslov og være Forandringen underkastet.